Gebroken Geluk

‘‘In de kortste verhalen, schuilen de diepste betekenissen’’

Elke Mies

"Angst is geen teken van zwakte, maar een bewijs dat je leeft"
~ Olivia Konings

Hoe groot is de kans om besmet te worden door iemand met buikgriep? De gedachte dat ik zo op de zilveren enterknop van mijn IMac moet drukken, zorgt voor een benauwd gevoel van definitiviteit. Wie weet zal ik voor de komende twee weken wel besmet raken met een dodelijk virus en zal er een pathogene bacterie binnendringen in mijn darmsysteem. Kotsend zal ik gedwongen zijn mijn leven voort te zetten, zonder enige genade of redding van deze betweterige zoekmachine. Het is een lastig dilemma waar ik me tijdens de aardrijkskundeles letterlijk aan overgeef. Zonder ook maar iets mee te krijgen van deze wereldonzin staar ik naar mijn scherm. De zwarte letters steken zich nadrukkelijk af tegen het witgekleurde zoekbalkje. Ondanks dat het licht en het donker elkanders uiterste zijn, vormen ze een onlosmakelijke verbinding. Zo is een piano niet te bespelen zonder de kleurbepalende samenwerking, zal een zebra zijn eigenheid verliezen zonder zijn unieke patroon, en als er nooit was vastgesteld dat deze tinten voor elkaar zijn gemaakt, zou het schaakspel voorgoed uit onze geschiedenis worden gewist. Dit hersenspinsel doet me denken aan de vriendschap tussen Ivy en ik. Hoe we van elkaar verschillen zoals de schaduw en de zon, maar toch is een leven zonder elkaar niet voor te stellen, en simpelweg onmogelijk. Ivy en ik leerden elkaar kennen in de brugklas, zo'n vijf jaar geleden. Sindsdien zijn we onafscheidelijk.

'Olijf, zullen we bij jou straks chillen?'

Ik knipper met mijn ogen om weer terug bij de werkelijkheid te komen. Ivy is vier tafels van me verwijderd, maar dat weerhoudt haar het niet van om ongegeneerd door het lokaal te roepen. Als ik naar haar wil glimlachen, voelt het alsof mijn mondhoeken vergeten zijn samen te werken en ik beeld me in hoe ik er half verlamd uitzie. Mijn blik valt terug op de jongen op de stoel naast me en plots weet ik weer waar het opgejaagde gevoel vandaan komt. Zijn bleke gezicht, korte kuchjes en het doosje paracetamol op zijn tafel maken hem een uitstekende kandidaat voor buikgriep. Ik moet weten of hij mij kan aansteken en dus klik ik op enter. Terwijl ik de letters voorlees aan mijn gedachten druk ik mijn mouw dicht tegen de onder

kant van mijn gezicht aan. De botjes in het topje van mijn neus voel ik zachtjes kraken.

'Olivia ben je erbij?' Mevrouw Heren kijkt me met een vragende blik aan en tikt met haar vinger op de grote landkaart naast het digibord.

Ik knik zo overtuigend mogelijk en het lijkt te werken. Ik observeer de pillen die nog geen twintig centimeter van me af liggen. Zij zullen straks het koortsachtige lichaam van een puber betreden en stiekem heb ik medelijden met de onschuldige tabletjes. Als ik nadenk over de beste vluchtroute, worden de krampen in mijn maag krachtiger en het vocht in mijn keel zuurder. Mijn hoofd lijkt te exploderen, als ik voor me zie hoe hij onze tafel onder zal kotsen.

'Gaat alles goed Olivia?' Alweer Mevrouw Heren met die blik.

Ik durf mijn mond niet te openen en dus beantwoord ik haar vraag opnieuw met een kort knikje. Even voel haar ogen branden als ik me verschuil achter mijn laptop, maar dan gaat ze verder met het afsluiten van de les.

'Hallo, kom je nog of was je van plan een theekransje met jezelf te houden?' Ivy staart me aan met een grijns op haar gezicht.

'Gadver ik lust helemaal geen thee.' Haastig pak ik mijn spullen bij elkaar en loop ik samen met haar het lokaal uit.

Officieel zou de weg van school naar huis zo'n tien minuten duren, maar, omdat we over de hobbelige bospaden rijden, halen we er zeker vijf in. Ik zou de titel 'bos' eigenlijk niet aan mijn achtertuin willen geven. Het is geen plek waar je met al je vrienden verstoppertje speelt in de zomer of tot laat in de nacht naar de sterren staart. Deze plek heeft in totaal drie levende bomen, veel ongedierte en het ruikt er naar riool. Zelfs verdwaalde zwervers houden het vaak niet langer dan twee dagen vol op deze natuuronterende vlakte. Het is altijd anders geweest, maar dit gebied lijkt het wel te hebben opgegeven sinds het vertrek van mijn vader. Sinds hij zes jaar geleden in een psychiatrische instelling werd opgenomen, lijkt zelfs zijn favoriete deel van

het huis het leven te hebben opgegeven. Heel eerlijk voel ik me om die reden best verbonden met het trieste oppervlak en de sombere sfeer die het uitstraalt.

Wanneer Ivy en ik de woonkamer inlopen, sprint ik de trap op naar boven. Haastig haal ik de was van mijn stoffige vloer en gooi het in mijn kledingkast. Afkeurend pak ik de kledingstukken vast alsof ze van een ander zijn. Ivy kennende zou ze rechtsomkeert maken als ze deze puinhoop zou zien. Met veel kracht duw ik de kastdeur dicht en ren ik terug naar beneden.

'Jeetje waarom laat je mij alleen in je spookhuis?' Verontwaardigd kijkt Ivy me aan vanaf haar favoriete hoekje op mijn bank.

Ze is er, sinds ze hier komt, al van overtuigd dat het spookt in mijn huis. Volgens haar is het niet mogelijk dat er maar twee zielen in deze 300 vierkante meter wonen. Ik geef haar geen ongelijk, maar ik houd mijn angstenlijstje liever beperkt. Zo'n twintig jaar geleden kochten mijn ouders dit huis. Bilthoven was de perfecte plek om een gezin te stichten door de rustige buurt en het huis met de levendige achtertuin. Mijn vader vertelde regelmatig dat hij na de eerste bezichtiging direct wist dat dit zijn droomhuis werd. Tot mijn tiende heb ik er samen met hem veel plezier gemaakt. In de winter bouwden we sneeuwpoppen, als de herfst aanbrak maakten we spinnetjes van kastanjes en bij het dunste straaltje zonlicht klauterden we tot laat in de bomen. Het waren momenten waar mijn moeder zichzelf afzonderde in haar kantoor. Haar werk is de enige met wie zij een hechte relatie had en nog steeds heeft. Na mijn vaders vertrek heeft ze alle meubels uit huis gehaald en zo ook de sfeer, die nu nog maar moeilijk in te beelden is. Ik haat het. De spierwitte muren, de steriele meubels, en vooral de fijne herinneringen met mijn vader die ongrijpbaar zijn geworden.

'Zo te zien zijn die spoken hier best gastvrij.' Afkeurend kijk ik naar de literfles cola die Ivy strak tussen haar benen heeft geklemd. Ik plof naast haar neer en grijp de inmiddels misvormde fles tussen

haar benen vandaan.
‘Je weet toch wel waar de glazen staan?’
‘Man, zeur niet zo. Ik heb toch geen ebola ofzo.’ Ze reageert gepikeerd. Mokkend loop ik naar onze keuken toe waar ik twee schone glazen uit het bovenste keukenkastje pak.
‘Schiet eens op!’
Ik hoor aan haar stem dat ze geïrriteerd is door onze colafittie. Gespannen loop ik met de glazen in mijn hand terug naar de bank.
‘Ja, hier ben ik!’ zeg ik zo luchtig mogelijk, terwijl ik het drinken voor ons op tafel zet.
‘Zullen we anders volgende week zaterdag uit?’
Ivy’s stem klinkt onverwachts en ik kijk verbaasd haar kant op.
‘Oke, niks zeggen is ja!’ Haar hazelnootkleurige ogen komen boven haar glas uit en staren me doordringend aan.
‘Hoe zie je dat voor je?’ Aarzelend neem ik een slok water.
‘Ach, we fietsen erheen en we zien wel waar we uitkomen.’
‘Al die vieze, dronken mensen, ik weet niet of ik daar echt zin in heb. Straks kotst iedereen daar over de vloer ofzo.’ Ik friemel aan de zilveren ring rond mijn middelvinger.
‘Oh my god.’
Ivy slaat een overdreven zucht en zonder haar aan te kijken, weet ik dat ze met haar ogen rolt.
‘Ik zal erover nadenk oke?’

"Ieder eind brengt een nieuw begin"

~ Olivia Konings

Kun je rouwen om iemand die nog leeft? Het staat in grote sierletters geschreven op een bladzijde in mijn schrift. Ik heb het notitieboek gekocht om alles te noteren wat ik me over hem kan herinneren, maar ik ben gestopt met schrijven na deze vraag. Ik wil de herinneringen aan mijn vader niet tussen de benauwde, blauwe lijntjes van bladzijdes stoppen. Door hem vast te zetten in blauwe inkt ben ik bang hem kwijt te raken in mijn eigen gedachten.

Ik was drie dagen tien toen de zon plots zijn warmte verloor op 23 mei. De lucht was die dag grauw en de mist voelde aan als een toekomstige onweersbui. Ik hoorde mijn moeder wel vaker schreeuwen, maar dit keer was het anders. Het geluid dat uit onze achtertuin moest komen, klonk bijna dierlijk. Ik rende erop af en kwam een paar meter voor ons houten schuurtje tot stilstand. Mijn moeder stond in de deuropening te kijken naar hoe mijn vader uitgestrekt op de houten vloer lag. De bomen wisten haar gebrul niet te vangen en het klonk alsof ze hard tegen de wind inzong.
'Wat is er?' Aarzelend bleef ik staan, terwijl ze haar lichaam een kwartslag naar me toe draaide. Ik inspecteerde haar bleke gezicht.
'Moet je hem niet helpen?' Ik pulkte mijn nagelriemen los.
'Ik ga mensen bellen.' Ze rende langs me heen, terug naar ons huis. Mijn stippensokken kleurden rood toen ik dichter naar mijn vader liep. Ik bekeek de grote sneeën in zijn bovenarmen en raapte het paarse aardappelschilmesje van de grond. Het was flink verbogen en snel legde ik het terug naast hem neer. Zijn armen lagen gekruist op zijn borst, alsof hij zich had overgegeven.
'Papa gaat het?' Voordat ik was uitgesproken, was mijn stem alweer verdwenen. Ik wilde nog zo veel meer tegen hem zeggen, maar mijn lichaam leek te protesteren. Ik knielde naast hem neer en schoof voorzichtig tegen hem aan. Mijn hoofd duwde ik tegen zijn middel en mijn tanden zette ik hard in mijn onderlip. Ik wilde zo voor altijd naast hem blijven liggen, maar zonder echt afscheid te nemen, staken er twee koude handen onder mijn oksels. Een mannelijke agent

tilde me op en zette me voor zich neer.

‘Je kunt beter naar je moeder gaan meisje, die zit binnen op je te wachten.’

Ik wist dat hij loog, maar toch besloot ik terug naar ons huis te lopen. Ik zette slome passen en de grote kiezels prikten in mijn voeten. Sommige strengen van mijn haar waren roodgekleurd. Ik hield ze onder mijn neus, maar zijn geur was niet meer te herkennen. Door de glazen tuindeuren zag ik mijn moeder binnen aan de keukentafel zitten. Haar handen voor haar gezicht gevouwen, afgezonderd van alles wat er zich buiten afspeelde. Ze was gevlucht voor hem, zoals ze altijd had gedaan. Toen ik tegenover haar ging zitten, mompelde ze dat ik naar boven moest gaan. Ik luisterde niet en bleef vastberaden op de stoel zitten. Mijn vader had mij nodig als hij straks weer terug het huis in kwam.

‘Olivia je gaat nu naar je kamer!’

Haar gemompel veranderde in haar typerende harde stem en ik rende geschrokken naar mijn zolderkamer.

Als ik op mijn tenen ging staan, kon ik net over de rand van mijn raam naar buiten kijken. Achter de twee politieauto’s parkeerde een ambulance. Er werd een brancard uit de wagen gereden richting mijn tuin en even verloor ik mijn evenwicht. Niet veel later klonk het rinkelende geluid van de brancard die terug naar de voorkant van ons huis reed. Tussen de onbekende mensen zocht ik naar mijn moeder, maar ik zag haar nergens staan. De vier politiemannen, die achter de brancard aanliepen, hadden een strenge blik op hun gezicht. Over mijn vaders lichaam lag een wit zacht dekentje die de diepe sneeën verborg. De broeders reden het ding voort en rolde mijn vader zonder moeite de achterbak in. Wild sloeg ik met mijn armen rond, maar het was al te laat. De wagens reden weg en niet veel later hoorde ik in de verte een harde sirene loeien. Het voelde als een teken om terug naar beneden te gaan, waar mijn moeder nog op dezelfde plek zat.

‘Waarom deed je niets?!’ Een hete storm van woede raasde door mijn lichaam.

‘Hij is ziek Olivia. Hij is ziek. Hij is ziek. Hij heeft hulp nodig, snap dat toch.’

Ik haatte haar. Mijn vader had nooit koorts, rode pokken of een snotneus. Niets wees erop dat hij ziek was geweest. Ik vond het niet eerlijk dat hij om die slappe reden weg was gehaald.